

των καρποφορούσι, να γνωρίζωσιν όλα ταῦτα. Τὰ δὲ διευθύνοντα μέλη ὀφείλουσιν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ὑπόληψιν νὰ δημοσιεύωσι τακτικῶς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν διοίκησιν τῆς εταιρίας.

Αἱ ἰδέαι αὐταὶ δὲν εἶναι πρωτοφανεῖς· ὅλα τὰ εταιρικά καταπτήματα οὕτω πῶς διοικούνται εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐκάστην συνεδριάσιν των δημοσιεύουσι διὰ τινος ἐφημερίδος τὰ διοικητικὰ συμβούλαι· εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐκτυποῦσιν ἐν βιβλίῳ ἰδιαιτέρῳ ὅλα αὐτῶν τὰ πρακτικά, καὶ τὰ διανεμοῦσιν εἰς τοὺς ἐταίρους. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπραττον ἄλλοτε καὶ αἱ ἡμέτεραι ἐταιρίαι ἢ τε φιλεκαπιδευτικὴ καὶ ἢ ἀρχαιολογικὴ· ἀλλ' ἀπὸ ἑπαυσαν, ἔπαυσε καὶ ἡ προθυμία τῶν ὁμογεῶν εἰς τὸ νὰ συνεισφέρωσι· διότι, πάλιν τὸ ἐκαναλέγομεν, οὐδεὶς ἐταῖρος δίδει χρήματα ἂν δὲν ἤξερῃ ποῦ καὶ πῶς θὰ δαπανηθῶσι.

Καὶ ἐλπίζομεν μὲν ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὀρφανοτροφείου, θέλει παραδεχθῆ τὸ σύστημα τοῦ νὰ ἐκδίδῃ τὰ πρακτικά της εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους, καὶ νὰ στέλλῃ αὐτὰ πρὸς ἕκαστον τῶν ἐταίρων· ἂν δὲ ἐν τσοῦτῳ ἐπιθυμῆ νὰ δημοσιεύῃ ἐνίοτε τὰς πράξεις της, προσφέρομεν αὐτῇ προθύμως τὰς στήλας τῆς *Παρδώρας*.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἄλλοτε δὲ θέλομεν ὁμιλήσει περὶ τοῦ ὀργανιστικοῦ διατάγματος τῆς εταιρίας ταύτης, ἔλλειποῦς ὄντος κατὰ πολλὰ, καὶ ἰδίως κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐλλογῶν καὶ κατὰ τὸν ἔλεγχον.

Ἴδου τὰ ὀνόματα τῶν κυριῶν αἵτινες συνειτέφερον ἐν Μαγκετριά ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου·

Δραχμαὶ

Δέσποινα Α. Ζίφου.	600.
Πηνελόπη Α. Σεκιάρη.	600.
Ἀργυρῶ Κ. Ταμβάκου.	300.
Μαριέτα Α. Μαυρογορδάτου.	300.
Ἀσπασία Δ. Ράλλη.	300.
Κορνελία Α. Κοπκίλη.	300.
Ὀλυμπία Ι. Ἀσλάν.	200.
Σοφία Ι. Βασιλείου.	300.
Αἰκατερίνη Π. Θεολόγου.	200.
Χαρίκλεια Θ. Παναγίδη.	300.
Χαρίκλεια Θ. Σοβατζόγλου.	200.
Λουκία Στ. Φραγκοπούλου.	300.
Χαρίκλεια Χ. Κωνσταντινίδη.	200.
Ἐλένη Β. Ζαχάροφ.	200.
Ράλλου Φρ. Φωτιάδη.	300.
Αἰκατερίνη Ἰω. Σαγραντή.	300.
Σάρκ Α. Βλαγομένου.	300.
Σοφία Σοφιανοῦ.	400.
Ἀσπασία Ἰωάν. Ζυγομαλά.	300.
Δέσποινα Α. Σκουλούδη.	150.
Χαρίκλεια Θ. Σκουλούδη.	150.

6,300.

Ἀυπούμεθα ὅτι δὲν γνωρίζομεν καὶ τῶν λοιπῶν συνδρομητῶν τὰ ὀνόματα, διὰ νὰ ἐρμηνεύσωμεν καὶ πρὸς αὐτοὺς δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΝΑΡΙΩΝ ΝΗΣΙΩΝ.

Αἱ Κανάριοι νῆσοι ἀποτελοῦσι μικρὸν τι ἀρχιπέλαγος κείμενον ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠκεανῷ παρὰ τὸ δυτικὸν παράλιον τῆς Ἀφρικῆς, μεταξύ τῆς 27° 39' καὶ 29° 26', 30' μοίρας βορείου πλάτους, καὶ τῆς 15° 40', 30' καὶ 2° 30' μήκους. Αὐταὶ εἰσὶν ἑπτὰ τῶν ἀριθμῶν, ἐκτὸς τριῶν σκοπέλων. Καὶ τρεῖς δὲ κείμεναι ἐκτὸς τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδεΐρων, ἦσαν γνωσταὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅπου κατὰ τοὺς ποιητὰς ὑπῆρχον τὰ ἡλύσια πεδία.

Διακοπέισις δὲ ἀκολούθως τῆς αὐτῶν συγκοινωνίας μετὰ τῆς ἡπείρου, ἔμειναν ἐπὶ ἱκανοὺς αἰῶνας ἀπρόσιτοι καὶ μεμονωμένοι, καὶ σχεδὸν πάντα ἄγνωστοι τοῖς Εὐρωπαίοις θαλασσοπόροις, οἵτινες μολὶς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 14 ἑκατονταετηρίδος ἀνεκάλυψαν αὐτάς, ὅτε, ὡς βεβαιοῦσιν οἱ τότε καὶ οἱ ὀλίγον μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, δύο τινὰ θαύματα παρατηροῦντο ἐν αὐταῖς, πρῶτον μὲν δένδρα τινὰ γαρσὲ καλούμενα καὶ ἀναδίδοντα διηνεκῶς ἐκ τῶν φύλλων αὐτῶν διαυγέστατον καὶ εὐχυμώτατον ὕδωρ· καὶ δεῦτερον νῆτός τις καλουμένη *Ἀγχιος Βρίγδων* ἢ *Βορόδων*, πάντῃ ἀπρόσιτος τοῖς θαλασσοπόροις, ὡς ἀκαταπαύστως καὶ βαθμηδὸν ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τοὺς πλησιάζοντας αὐτήν. Καὶ καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ γαρσὲ εἰς οὐ σὺδευία ρίζα σώζεται πλέον, ὁ γνωστός διὰ τὴν φιλαλήθειαν αὐτοῦ ἱστοριογράφος Ἀβρεῦ Γαλίνδος, οὐ τὰ συγγράμματα σώζονται ἀνέκδοτα ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς τοῦ Ἀρχιπελάγους τούτου, βεβαίαι ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ ἀκόμη ἐτώζετο δένδρον οὐ ἢ ρίζα εἶχε 12 σπιθαμῶν περίμετρον, καὶ οὐ τὸ ὕψος ἀνέβαινεν εἰς τεσσαράκοντα ὡς ἐγγιστα πόδας. Ἡ στρογγύλη αὐτοῦ κορυφῆ εἶχεν, ὡς λέγει, 120 ποδῶν περίμετρον, τὰ φύλλα ἦσαν πυκνά, στερεὰ, λεῖα, διαρκῆ καὶ ἀειθαλῆ, ὁμοιάζοντα τὰ τῆς δάφνης, ἀλλὰ μεγαλύτερα κατὰ τὸ μέγεθος. Ὁ καρπὸς ἦτον ὡς ἡ βάλανος, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ σπόροι εἶχον ἀρωματικὴν τινα γεῦσιν. Περὶ δὲ τὴν ρίζαν αὐτοῦ ὑπῆρχε βάτος ἀνυψομένη μέχρι τῶν κλάδων τοῦ γαρσὲ. Ὑπῆρχον πρὸς δε καὶ τινες φηγαὶ καὶ ἄλλοι θάμνοι. Πρὸς βορρᾶν δὲ εὕρισκοντο δύο μεγάλαι δεξαμεναὶ ὧν ἐκάστη εἶχεν ἑκτασιν εἰκοσι τετραγωνικῶν ποδῶν καὶ 16 σπιθαμῶν κατὰ βάθος. Αὐταὶ δὲ ἐχρησίμευσον ἵνα δέχωνται τὸ ἐκ τοῦ δένδρου τούτου διηνεκῶς καταπίπτον ὕδωρ. Ἀλλ' ἰδοὺ πῶς ὁ ἀγγίλους οὗτος συγγραφεὺς ἐξηγεῖ τὸ περίεργον μὲν καὶ παράδοξον κατὰ πρώτην ὄψιν, ἀλλὰ

καλῶς ἐξεταζόμενον κοινότατον ἐν ἑαυτῷ φαινόμενον. « Ἐκάστην πρωΐαν, λέγει οὗτος, ἀνυψοῦνται ἀπὸ τῆς θαλάσσης, οὐ μακρὰν τῆς παραλίας ἀτμοὶ καὶ νέφη φερόμενα ὑπὸ τῶν συνήθως πνεύοντων νοτίων ἀνέμων κατὰ τῶν ὕψωμάτων τῆς ἀκτῆς, ὅπου μένοσι μετέωρα καὶ τρόπον τινὰ ὑπὸ τῶν βράχων κερκημένα. Οἱ ἀτμοὶ οὗτοι ἐπιτωρεύονται ἄνω τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος δένδρου, καὶ διαλυόμενοι ἐναποθέτουσι τὴν αὐτῶν ὑγρασίαν ἐπὶ τῶν φύλλων αὐτοῦ, ὅπου συμπυκνωμένη μετατρέπεται εἰς ὕδωρ, καὶ οὕτω καταπίπτει ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ δεξαμενάς, ἀφ' ὅπου ἀντλούμενον ὑπὸ τοῦ διωριτιμένου φύλακος διαμοιράζεται εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήτου »

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν τοῦ Ἁγίου Βράνδωνος νήτον, μόλις περὶ αὐτῆς γίνεται μνηεὶς κατὰ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα, ὅτε διάφοροι ποντοπόροι περιέπλευσαν πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτῆς χωρὶς ὅμως ἠανεύρωσι ποτὲ αὐτὴν διὰ συνομολογηθείσης συνθήκης τὴν 4 Ἰουνίου τοῦ 1719 ἔτους μεταξὺ Πορτογαλίας καὶ Ἰσπανίας, ἡ πρώτη ἐπαραχώρει εἰς τὴν δευτέραν τὴν ἄγνωστον ταύτην καὶ μηκέτι ἀνακαλυφθεῖσαν Καναρίον νήτον (non turbada o encubierta). Συνεπεία δὲ τῆς παραχωρήσεως ταύτης ἡ Ἰσπανικὴ Κυβέρνησις ἀπέστειλε Πέτρον τινὰ Βέλλον πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς, ὅστις μετὰ περίπλου τινὰ ἀνέφερεν ὅτι προσορμισθεὶς κατὰ τὸ μεσημβρινότερον παράλιον τῆς νήτου ταύτης ἐξῆλθεν εἰς αὐτὴν μετὰ δύο ἐτέρων ἀνδρῶν καὶ προχωρήσας ἐπὶ τινὰ βήματα ἀνεκάλυψε πηγὴν ὕδατος καὶ ἀνθρωπίνων ποδῶν ἰχνη, ἀλλὰ καταληθθεὶς αἰφνης ὑπὸ ἀνεξήγητου τρόμου κατέφυγε δρομαίως εἰς τὸ πλοῖον ἐγκαταλείψας ἐν τῇ ξηρᾷ τοὺς δύο αὐτοῦ συντρόφους· φθάσαντος δὲ μόλις ἐν τῷ πλοίῳ ἐξερράγη τοσοῦτον σφοδρὰ τρικυμία ὥστε ἠνάγκασε τὸ πλοῖον νὰ ἀπομακρυνθῇ τοῦ παραλίου ἵνα μὴ ναυαγήσῃ. « Μάτην πλέον, λέγει, περιέπλεον ἐπὶ ἰκανὸν καιρὸν ζητῶν τὴν νήτον ταύτην ἵνα παραλάβω τοῦλάχιστον τοὺς ἐγκαταλειφθέντας συντρόφους, διότι ἡ νήτος αὕτη οὐδαμοῦ τοῦ πελάγους ὑπῆρχε πλέον ». Καὶ ὅμως μέχρι τῶν μέσων τῆς ληξιάσης ἑκατονταετηρίδος ἐφρόνουσιν γενικῶς καὶ αὐτοὶ οἱ γεωγράφοι, ὅτι τοιαύτη τις νήτος ὑπῆρχε πραγματικῶς, ὅθεν τινὲς μὲν διιτχυρίζοντο ὅτι αὕτη ἦτο ἡ παρὰ Πτολεμαίου Ἀπρόαιτος νήτος καλομένη· ἄλλοι δὲ ὅτι ἐν τῇ νήτῳ ταύτῃ μετέφερον ἐκ Σκωτίας τὸν χριστιανισμὸν κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς ἐκκλησίας ὁ Ἅγιος Βόρδων, καὶ ὡς ἐκ τούτου νήσον τοῦ Ἁγίου Βόρδωνος ἀπεκάλεσαν αὐτὴν. Ἄλλοι δὲ νομίζοντες ὅτι θεωροῦσιν αὐτὴν ἐκ τῶν ὄρεων τῶν λοιπῶν Καναρίων νήσων, τὸ σχῆμα αὐτῆς περιέγραφον καὶ τὴν ἕκτασιν εἰς 20 μιλίων περίμετρον ὄριζον. Καὶ ἄλλοι ἐπὶ τέλους ἐπιστολήθησαν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν χρονικῶν αὐτῆς!!! Ἴδου ποῦ ἡ εὐπιστία ὀδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους!!! Νῦν ὅμως οὐδεὶς τῶν γεωγράφων παραδέχεται πλέον τὴν ὑπάρξιν τοιαύτης νήσου, ἢν καὶ μέχρι τοῦδε πολλοὶ τῶν χωρικῶν κατοίκων

τῶν Καναρίων νήτων βεβαίως ὅτι ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων, μάλιστα τῆς νήτου Πάλμας, φαίνεται κολλάκις ἢ οὐ μακρὴν κειμένη ἄγνωστος αὕτη νήσος. . . . Ἄλλὰ τί πιθανῶς βλέπουσι; βλέπουσιν ἴσως ἢ πυκνὰ νέφη ὁμοιάζοντα τρόπον τινὰ μακρυσμένην νήσον, ἡ ὄρη τῆς στερεᾶς παρουσιαζόμενα ἐν τῷ ὀρίζοντι κατ' ἀντανάκλασιν ἢ ἀνφικατοπτρισμόν! Καὶ ἰδοὺ τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον καλλίστα καὶ ἀπλῶς ὡταύτως ἐξηγούμενον διὰ δὲ τῶν παραδειγμάτων τούτων καὶ πάλιν ἐπιβαιοῦται ἡ κοινὴ παροιμία « λόγον ἤκουτες, ὄλος ψευτιά δὲν εἶναι ».

I. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

— 0 —

HERMÈ PASTOR GRÆCE. — Primum ediderunt et interpretationem veterem latinam ex codicibus emendatam addiderunt Rudolphus Anger et Guilielmus Dindorf, professores Lipsienses. Pars I. quæ textum Grecum continet. Leipzig. Weigel, 1856. In-8° de XXXII et 116 pages. Ἦτοι « ΕΡΜΑΣ ΠΑΤΗΡ ΕΛΛΗΝ. τὸ πρῶτον ἐξέδοντο καὶ ἐρμηνεῖαν ἀρχαίαν λατινικὴν ἐκ κωδίκων ἐπιδιορθωθείσαν προσέθεντο ὁ Ροδόλφος Ἄγγερος καὶ Γουλιέλμος Δινδόρφιος, καθηγηταὶ ἐν Λειψία. Μέρος Α', περιέχον τὸ Ἑλληνικὸν κείμενον. Ἐν Λειψία, παρὰ Οὐείγελιῳ, 1856. Εἰς 8ον περιέχον σελίδας ΛΒ' καὶ 116.»

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ σφυρηλατηθὲν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου, περὶ οὗ ἐγράφημεν ὀλίγα ἐν τῷ φυλλαδῷ τῆς 15 Φεβρουαρίου ἐν σελ. 577. Τὸ σύγγραμμα τοῦ πατρὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Ἑρμᾶ, γραφὴν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα Μ. Χ., εἶναι βεβαίως ἐκ τῶν περιεργωτέρων μνημείων τοῦ κανονικοῦ δικαίου. Δυστυχῶς ὅμως δὲν περιεπώθη εἰμὴ Λατινικὴ τις μετάφρασις, καὶ αὕτη ἀτελεστάτη καὶ πολλαχοῦ σκοτεινὴ, ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις τὸ 1513 ἔτος. Καὶ πατέρες δὲ τινὲς τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρουσι τεμάχια τινὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κειμένου. Εἴ ἄρα ἦτο γνήσιον τὸ ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Ἀγγέρου καὶ Δινδόρφου ἐκδοθὲν, οὐδεμίᾳ ἀμφισβολίᾳ ὅτι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἤθελε κερδήσει κέρδος μέγα.

Μανθάνομεν συγχρόνως ὅτι ὁ Κ. Δρέσσελ εὑρεν ἐν τινὲ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἰταλίας νέαν λατινικὴν μετάφρασιν τοῦ πατρὸς Ἑρμᾶ, οὐσιωδῶς διαφέρουσαν τῆς πρώτης.